

Olli Berg

**KAKSI
VUODENAIKAA**

Odotettavissa itsetuhoisuutta, seksuaalisten aktien kuvailua, päihteiden käyttöä ja väkivaltaa.

Spoilereita ainakin Frendeistä ja Game of Thronesista.

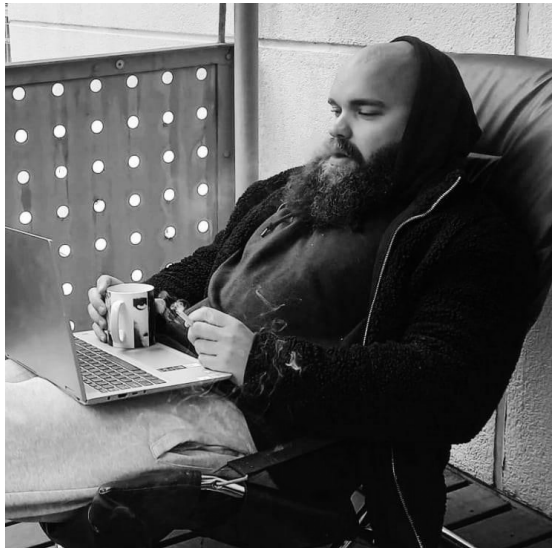
Onnea lukijalle, sillä kohta revitään ja kovasti!

Kirjan suunnittelu, ideointi, kirjoitus, oikoluku, julkaisu ja markkinointi - kaikki itsekseni hoidettuna, yhteistyökumppaneita ei ole JOTEN:

- *jos kirja miellyttää, julkaisehan siitä someen tarina, ehkä arvostelu ja kerro myös muille!*

Tägätkää @lappuhelvettkirjailija

@lappuhelvettkirjailija TikTokista, tunnetaan myös nimillä Olli, Mulkkupetteri ja Fasistin-painajainen.

Kaksi vuodenaikaa

Päivä

+ 3

Päivät kuluvat tuskallisen hitaasti. Makaan pääasiassa sängyssä katsomassa Frendejä tai istumassa suihkussa katsomassa kuinka viiltellelyt reiteni vuotavat hiljalleen lämpimän veden sekaan.

Olen viillellyt kuluneiden päivien aikana niin paljon että se on jo naurettavaa. Olen tuskaisena yrittänyt saada itseni tuntemaan jotain, mutta siihen ei ole Chandlerin vitsit tehonneet sen paremmin kuin viiltojen tekeminenkään. Olen jo hyväksynyt sen ettei viiltely paranna mitään. Teen sitä pääasiassa ajankuluksi tälläkin hetkellä.

Ainoa hetki kun tunsin jotain nälkää suurempaa, oli tänään kun harkitsin Adalle kertomista. Tunsin silloin ärsytystä, sillä jopa Ada tietäisi kuinka surra minua paremmin - Ada, joka selvästi edelleenkin halveksuu Jeminaa. Sen takia en tunne minkäänlaista morkkista siitä että satutan itseäni. Ja samasta syystä päädyin myös laskemaan puhelimen korvaltani ennen kuin sain Adan kiinni.

Nousen suihkusta jälleen kerran ylös sen takia, että en enää kestä sitä ammottavaa tyhjyyttä muistaessani kuinka Jemina oli hermostunut ennen kuin menimme suihkuun yhdessä palattuamme yhteen. Tilanne palaa verkkokalvoillani edelleen ja muistuttaa minua siitä, että Jemina ei tule enää koskaan

häpeilemään käytöstään tai kommenttejaan. En enää koskaan tule näkemään sitä säikähtänyttä naamaa, kun hän on kertonut itsemurhavitsin. Ja en tunne silti mitään. Aivan kuin olisin menettänyt halvan lasivaasin, josta en oikeastaan edes välittänyt.

Hoidan vuotavat haavani tarpeeksi hyvin ja pakottaudun pukeutumaan, jotta voin käydä kaupassa - olen elänyt kuluneet päivät nuudeleilla ja paahtoleivillä, mutta nekin ovat nyt lopussa. Olen päättänyt, että mikäli menen kauppaan asti, niin voin ostaa karkkia. Se on palkintoni siitä että käyttäydyn edes hetken kuin normaali ihminen.

Puen lökärit jalkaani tuskaisena, sillä pari-kolmekymmentä viiltoa kiristää niitä kovasti, puhumattakaan haavateipistä. Pääsen kuitenkin pujottautumaan niihin ja huppariini. Vielä kun olen luonut viimeisen epätoivoisen katseen makuuhuoneeni suuntaan, lähden ovesta ulos.

Oikeastaan melkein heti ulos päästyäni, huomaan kuitenkin huojennuksen aallon kulkevan lävitseni. En ole poistunut kotoa koko sinä aikana ja kaikki asiat muistuttavat minua jatkuvasti Jeminasta, sillä ei ole paikkaa, jossa häntä en siellä olisi koskaan nähnyt. Jopa vessanpöntöllä näin hänet muutamaan otteeseen sheivaamassa jalkojaan. Nyt ulkona, pystyn hengittämään hetken ilman paineentunnetta rinnassani ja hyväksymään sen, että olen vain kauppareissulla. Ikävä kyllä kaupparamatkani on lyhentynyt parin vuoden takaa puolella, eikä se helpotus kestä kovin pitkään. Nyt voin kuitenkin vielä olla rauhassa.

Kaupassa kerään koriin nuudeleiden ja paahtoleivän lisäksi einespitsan. Otan juomahyllystä myös energiajuoman ja karkkihyllystä arvon pussin, eli otan lopulta saman kuin aina.

“Ai viimehetken snäksit löyty”, kuuluu Carlan naljailu kassalta. Menen linjalle ja puran tuotteet eteeni hihnalle. “Lähetkö baariin? Kuus minuuttia niin pääsen helvettiin”, Carla sanoo alkaessaan piipata tuotteitani.

“Jos et yritä taas panna mua”, vastaan ja kaivan korttini esiin.

“En yritä. Lähetkö oikeesti?” Carla kysyy ja avaa muovipussini valmiiksi.

“Houkuttais kyllä, mut mulla odottaa Frendit makkarissa”, sanon ja maksan ostokseni.

“Et ditchaa mua tasan Frendien takia. Jos sulla ois oottanu nainen siellä niin sen nyt vois hyväksyä”, Carla sanoo mukeasti. Naurahdan.

“Joo eipä tosiaan odota nainen”, hymähdän alkaessani pakata ostoksiani. Carla katsoo minua kulmat koholla. Kohautan harteitani. “Jemina kuoli. En oo ihan bilefiiliksellä”, totean, sillä en jaksa kierrellä, enkä näe valehtelun muuttavan mitään, sillä joskus joutuisin sen kuitenkin sanomaan.

Carlan silmät levähtävät suuriksi.

“Oikeesti?” hän kysyy. Nyökkään ja otan kassin roikkumaan käteeni. “Millon?” Carla kysyy.

“Muutama päivä sitten”, vastaan. Carla viheltää hiljaa.

“Shieeeeeet”, hän sanoo ja pudistaa päätään. “Miten sä voit?” hän kysyy. Kohautan harteitani. “Eiku ihan oikeesti. Mikä vointi?”

Puuskahdan.

“No en mä tiedä. Ihan okei. Kai”, vastaan melko tuskastuneena. “Oon vaan ollu kotona ja kattonu HBO:ta.”

“Eli Frendejä”, Carla sanoo. Hän painaa rahaboksin aikaluukkoa ja katsoo minua merkitsevästi. Pyöräytän silmiäni. “Ootko sä miten pärjänny siellä? Ootko ollu yksin?”

“No kai mä oon pärjänny. Ja joo oon ollu yksin, mulla on riitaa Adan kanssa, että oon mielummin yksin. Jennun Frendi Ansku on ollu mun kanssa jonki verran, mut muuten oon ollu hissukseen”, vastaan huokaisten. Carla napauttaa kassan auki ja alkaa haalia rahoja kasaan.

“Haluutko tulla tänään kattoo Frendejä mun luokse? Voin keittää sun kusiset nuudelit”, Carla sanoo ja ojentaa kassapohjan minulle. Otan sen vastentahtoisesti vastaan.

“Nii vissii, sä vihaat Frendejä”, vastaan.

“Mä voin rällää Tinderii koko yön, nii en kärsi”, Carla sanoo ja lukitsee myymälän oven. “Ihan oikeesti Ida. Sun ei pidä olla nyt yksin. Et oo Adan kaa väleissä, niin kukaan ei pidä sulle kuria. Tän illan pitää.”

“Haluut vaan pilluu”, sanon ja lähden kävelemään Carlan perään, joka nauraa.

“Mä sain eilen pilluu, I’m set”, hän sanoo hymyillen. “Oikeesti, haluan kattoo sun perään.”

“Haluut kattoo mun perää”, vastaan.

“Kunnioita sun kumppanin muistoa, lortto”, Carla hymähtää - ja se kommentti on liian kova siihen

paikkaan, enkä pysty heti keksimään mitään nasevaa tai pilkallista vastatakseni.

Carla pysähtyy ja tarttuu minua käsivarresta.

“Anteeks, liian aikasta”, hän sanoo.

Kohautan harteitani.

Päivä

- 92

“Onhan tässä ollu tietty vaikka mitä muutaki. Mut mitä sulle kuuluu? Oon vaan puhunu itestäni koko ajan.”

“Mielelläni mä kuuntelen”, vastaan hymyillen rauhallisesti. Nojaan kahvilan sohvan selkänojaan raukeasti. “Ihan tosissaan mulla on ollu ikävä sun kanssa juttelua. Ehkä epäkorrektii sanoo mut waeva.”

“*Waeva*”, Jemina toistaa hiljaa ja näyttää ujolta. “Nii, tiiän kyl mitä tarkoitat. Sun kanssa on hirveen emmätiä, erilaista jutella ku muiden. En sit tiiä miks”, hän sanoo ja naurahdan.

“Ehkä se johtuu siitä että me oltiin aika pitkää yhdessä”, vastaan huvittuneesti ja Jemina mutristaa huuliaan. “No mut mitäs mä nyt kerron. Ei tässä oikeestaan mitään ihmeempiä. Töitä ja sen sellasta”, totean lyhyesti. Jemina katsoo minua epävarmasti.

“Miten oot voinu?” hän kysyy arasti. Kohautan harteitani ja juon kahviani.

“Ei tässä ihmeempiä”, sanon ja lasken mukin alas. Jemina tapittaa minua edelleen ja hymähdän. “No siis pääsin osastolta tossa viikko sitten. Ei mitään dramaattista, oli vaan semmonen aika epätodellinen olo pidemmän aikaa. Niin pääsin sitten viikoks sinne.”

“Ei kuulosta siltä että ois ollu hirveesti töitä”, Jemina sanoo kulmat koholla ja juo jäälätteään pillillä. Maiskautan kielelläni ja pudistan päätäni. “No anteeks. Ei oo enää mun asia tämmöset jutut.”

“No siis joo on tässä nyt tää reilu viikko ollu taukoo, mut huomenna takas. Iso syy miks olin osastolla, oli että työt alko painamaan hirveesti päälle. Mut mun pomo on semmonen äitihahmo kaikille, niin ei oo siitäkään suurempaa draamaa.”

“Nii, ei ihan sama juttu, kun sillonku otit loparit kaupasta ja meinasi pilkkoo ittes majjan takapaksiin”, Jemina sanoo ja nostaa käden heti suulleen. “Hei kauhee anteeks, mitä mä tämmösiä sulle puhun”, hän puuskahtaa, mutta kuitenkin sen nauramalla.

“Edelleen sä vaan yrität olla hirveen korrekki”, sanon ja nojaan käsivarteeni. Katselen Jeminaa hymyillen. “Ihana huomata miten vähän oot muuttunu tänä aikana”, sanon. Jemina hihittää hiljaisesti.

Juomme toiset kahvit ja lähden sen jälkeen saattamaan Jeminaa dösäpysäkille. Kävelemme kaikessa rauhassa, emmekä oikeastaan edes juttele kummempia. Jemina polttaa mintunvihreää vapeaan, joka tuoksuu esanssiselta mansikalta.

“On tää parannus sun Kentin polttoon”, sanon kun istumme pysäkille.

“Nii, I suppose. Välillä kyllä ostan nautiskeluaskin. Mut tän jälkeen se maistuu aina ihan hirveeltä, mut on siinä jotain spesiaalia silti”, hän sanoo hymyillen. “Varmaan ne kaikki kolmetuhatta myrkkyyä lisää.”

Hymähdän. Juttelumme on edelleen mukavan vaivatonta, vaikka tosiasiasa se on aivan kamalaa pintaliittoa vanhaan tavalliseen verrattuna.

En oikeastaan tiedä mitä ajatella, mitä olen oikein tekemässä, tai miksi edes olen tekemässä sitä. Katson lähestyvää bussia Jeminan ohi, mutta katseeni

painuu väkisinkin hänen kasvoihinsa. Olen kaivannut niitä kasvoja niin paljon etten ole edes lopulta tajunnut sitä. Olen kieltänyt itseltäni kaikkien Jeminasta muistuttavien asioiden katsomisen - kuvat, videot, viestit ja jopa sarjat ja elokuvat. Vain Frenedit ovat pysyneet perusvakiona edelleen.

Jemina huomaa minun katsovan häntä. Hänen kasvonsa sulavat pehmeään hymyyn pieneksi hetkeksi, mutta sen jälkeen hän kääntyy nopeasti taas pois päin ja näkyy hengittävän syvään, kuten minäkin teen. En tiedä mitä olemme tekemässä, mutta nyt ei ole edes aika miettiä sitä. Ehkä nyt saan vain nauttia siitä, että ne kasvot ovat jälleen hymyilleet minulle.

“Mä vannon että hyppään seuraavan dösän alle jos se ei oo mun”, Jemina murahtaa kun jo kolmas bussi ajaa pysäkin ohi - ja kääntyy taas heti sen jälkeen minua kohti häpeäväisenä. “Siis mikä mulla on. Anteeks. Mua varmaan jännittää edelleen”, hän sanoo matalalla äänellä.

“Ei se haittaa”, huokaisen. “Älä kuitenkaan hyppää. Kauhee siivoominen tulee”, sanon ja sipaisen nopeasti hänen hiuksiaan. Jemina hihittää ja painaa päänsä hartiaani vasten puoleksi sekunniksi.

Täydelliseksi puoleksi sekunniksi.

Päivä

+ 4

Silitän Jeminan hiuksia, sillä ne ovat ainoa osa, mikä todellisuudessa vaikuttaa edes hieman tutuilta enää.

Seison hänen vieressään, enkä ole oikeastaan tuntenut enää mitään sen ensijärkytyksen jälkeen, kun näin ensikerran kovasti rikkoutuneen ihon hänen silmänsä ympärillä ja kun olin ensimmäisenä painanut huuleni hänen kylmää ja vahamaista otsaansa vasten. Nyt hänen vierellään oleminen on jopa jo rauhoittavaa.

Kävimme pitkän aikaa taistelua Claudian kanssa siitä, että tuleeko hän edes huoneeseen mukaan. Ansku vakuutti ettei hänen tarvitse, mutta minä melkein vaadin hänet mukaan. En tiedä mitä oikeastaan ajattelin saavuttavani, ehkä juuri sitä rauhaa.

Sen sijaan Claudia on huutoitkenyt nurkassa pienessä kasassa nähtyään ensivilkaisun Jeminan ennen niin kauniista kasvoista, joista on nyt vain huonosti tehty vahamainen nukke jäljellä - jotka ovat nekin vielä kaiken lisäksi runneltu.

Ansku on vuoronperään rauhoittelemassa Claudiaa ja minua. Tosiasiassa en kaipaa rauhoittelua, sillä en ole pitkään aikaan kokenut itseäni niin pysähtyneeksi kuin nyt, mutta annan hänen silti yrittää. Sillä sekin on parempi kuin rääkyä Claudian kanssa, tai raivota minulle siitä mitä olen nyt tälle aiheuttanut.

Ymmärrän täysin Claudian romahtamisen: tulimme näkemään Jeminaa, mutta tosiasia on se, että Jeminasta ei ole jälkeäkään siinä huoneessa. Ensi

kertaa ymmärrän todella mitä tarkoitetaan, kun sanotaan että keho on ihmisen kuori. Jeminan ruumis ei muistuta häntä edes hitusen verran, vaikka tietysti kaikki piirteet ovat ruhjeidenkin läpi minulle läpeensä tuttuja. Niistä huolimatta hänestä ei näy merkkiäkään.

“Ida - Ida -”, Claudia sanoo nieleksien nurkasta. Käännyn ympäri ja katson häntä.

Vaikka Claudian kasvot ovat paljon vääristyneemmät kuin Jeminan, on hän silti tutumman näköinen. Hän ojentaa käsiään minua kohti. Lasken Jeminan hiuksista ja menen hänen luokseen. Tartun Claudiaa käsistä ja autan hänet jaloilleen. Hän puuskuttaa kuin maratonin juosseena ja silmät vuotavat edelleen. Hän taistelee kaikin voimin itseään vastaan ottaessaan hitaita askelia kohti Jeminaa, mutta ottaa askelia silti. Hän katsoo hieman tämän ohi saavuttuaan pöydän viereen.

Ja lopulta laskee katseensa ja heittäytyy sen jälkeen rusentavasti kaulaani. Ansku kietoo myös kätensä ympärillemme. Lasken vapaan käteni Jeminan päälaelle ja jatkan hänen silittämistään.

Istumme myöhemmin sairaalan parkkipaikan portailla. Claudia polttaa tupakkaa tärisevin käsin ja itkee edelleen. Hän pitää päätään Anskun hartiaa vasten, joka taas katselee väsyneen näköisenä ohi ajavia autoja. Itse istun hiljaisuudessa ja pyörittelen kädessäni Jeminan vahingoittumatonta mintunvihreää vapea ja katselen nikotiininesteen kallistelua tankissa.

“Ainii. Haluaks joku?” Claudia kysyy ja ojentaa Jeminan ruskeaa Kent-askia. Hymähdän katsoessani

sitä. Otan tupakan askista huuleeni ja niin tekee myös Ansku. Claudia sytyttää ne vapisevilla sormillaan, eikä kumpikaan meistä valita vaikka homma olisi hoitunut kummaltakin monta kertaa nopeammin. Claudia huokaisee ja pyyhkii silmiään. "Mä en ihan oikeesti voi usko että tää on totta", hän sanoo korkealla äänellä ja laskeutuu makaamaan selälleen kostealle laatoitukselle.

"Kai sä tuut mun luokse nyt? Ei olla yksin. Idaki on Adan kanssa", Ansku sanoo ja silittää Claudian reittä. Claudia ei vastaa mitään, pillahtaa vain uudestaan itkuun. "Ku se Suvi ei päässy tulemaan", Ansku sanoo nyt jo epätoivoisena, oma äänensäkin täristen. Claudia pudistaa päätään.

"Mä en voi oikeesti jäädä tänne!" Claudia huutaa tukahtuneesti ja nousee takaisin istumaan. "Oon oikeesti niin pahoillani, mut en vaan voi", hän sanoo ja pyyhkii silmänsä paidan helmaan. Kaikki täällä vaan - mun täytyy oikeesti mennä takasin porukoille - ainaki vähäks aikaa. Tiiäks?"

Ansku hengittää syvään. Hän hymyilee tuskaisesti, mutta hymyilee silti. Tasantarkkaan, jotta Claudian olo ei pahenisi. Ymmärrän sen, sillä se on myös minun suurin huoleni.

"Nyt on varmaan sit paras mahdollinen aika paljastaa, että ei Ada oo tulossa mun luokse", sanon hiljaa ja tuuppasen Anskua, joka katsoo minua tupakka suussaan vapisten, hänen yrittäessä taistella itkua vastaan. "Mä vaan sanoin niin että et stressais. Jos haluat nii voit tulla mun luokse."

"Anteeks mä oon ihan paska frendi", Claudia sanoo rauhoittuen hieman. "Oon oikeesti tosi pahoillani.

Ja Ida, kiitos hirveesti. En tosiaan haluis jättää Anskuu - mut -”

“Joo Claudia, mä ymmärrän kyllä”, Ansku vastaa rauhallisesti ja hymyilee hieman vapautuneemmin, tarttuen samalla hellästi kädestäni. “Ootko varma?” hän kysyy minulta. Nyökkään ja Ansku huoahtaa helpottuneena. “Kiitos. Olipa helpotus”, hän sanoo. Hymyilen väsyneesti ja poltan tupakkaa hiljalleen.

Hengitän syvään ja olen jopa tyytyväinen siihen että tilanne Adan kanssa on mikä on. Vietän oikeasti paljon mielummin nyt aikaa Anskun kanssa - Anskun, joka tuntee Jeminan paremmin, on viettänyt kaikki kuluneet vaikeat ajat tämän kanssa - eikä ennen kaikkea syytä itseään tapahtuneesta, toisin kuin Ada tekisi. Ansku tietää Jeminasta kaiken, hänen kanssaan on helppo olla ja Jeminasta on helppo puhua, jopa sureminenkin on ehkä jossain kohtaa mahdollista. Tai vähintäänkin muisteleminen.

Tiedän Claudiankin kaipaavan sitä, mutta hänestä ei varmastikaan ole siihen vielä hetken. Hänen ja Jeminan ongelmat ovat edelleen liian lähellä, eikä tällainen ero vain hetken yhdessäolon jälkeen tule olemaan helppo asia. Ymmärrän sen.

Ja sen takia oma tunteettomuuteni kuvottaakin minua niin kovasti.

Päivä

- 59

“Sinne meni Claudis”, sanon kun alaovi menee kiinni ja Claudian Yango rullaa pois pihalta. “Oli varmaan kiva nähdä pitkästä aikaa”, sanon ja katson Jeminaa, joka huojuu hieman alkoholin vaikutuksesta. Olemme molemmat melko päissämme. Se on ollut ihan hauskaa, varsinkin kun edellisestä kerrasta on kulunut aikaa jo melko paljon.

Avaan hissin oven. Ehdin juuri ja juuri painaa seitsemännen kerroksen nappia, kun Jemina painaa molemmat kätensä vyötärölleni ja työntää minut hissin takaseinää vasten.

Tartun hänen kasvoistaan ja suutelen häntä voimakkaasti, samaan aikaan kun hän painautuu minua vasten koko painollaan ja jään itse seinää vasten. Jemina suutelee leukaluutani ja siirtyy aina vain alemmas kaulalleni.

Tartun häntä hiuksista - enkä tajua heti mitä tapahtuu, kun Jemina yhtäkkiä hypähtää irti ja katsoo minua säikähtäneenä. Ja hänen katseensa onkin lopulta se joka herättää ymmärryksen sisälläni. Painan käden kasvoilleni ja pudistan päätäni.

“Anteeks”, sanon hiljaa. “Anteeks, en mä yhtään ajatellu”, sanon ja nojaan hissin koria vasten. Katson Jeminaa sormieni lomasta. Säikähtänyt ilme on alkanut väistyä ja tilalle on noussut selvästi häpeilevä.

“Ei se mitään. Mä vaan säikähdin”, Jemina sanoo ja rapsuttaa poskeaan. Hissi pysähtyy ja Jemina

Ida on menettänyt kumppaninsa Jeminan traagisessa onnettomuudessa. Tapaturma herättää hänet pohtimaan omaa suhdettaan suremiseen, sekä itselleen arjeksi muodostuneeseen itsetuhoisuuteen.

Kirjassa käsitellään surua vakavasti mielen-terveysongelmaisen ihmisen näkökulmasta - mitä haasteita väkivaltainen vanhempi-suhde, hypomaanisuus, ajoittainen katatonia ja psykoottisuus, sekä itsetuhoisuus aiheuttavat jo valmiiksi raskaassa elämänvaiheessa?

BoD

9 789524 984263